

∞ De taxidermist III ∞

Christian Deterink

“Om maar heel eerlijk tegen jullie te zijn, deze zaak heeft inmiddels alles in zich van één grote clusterfuck.” Het was commandant Rollins die deze woorden sprak, zichzelf kracht bijzettend met een vinnige slag met zijn vuist op het blad van zijn onder bergen met paperassen bedekte bureau. Hij sprak tegen de inmiddels bekende detectives Kurt Jones en April Guarnetti, die tegenover hem aan het bureau in zijn kantoor zaten, bedremmeld als scholieren die van de rector strafwerk krijgen. Ze staarden hem verbijsterd aan.

“Ma-maar... we dachten dat de zaak rond was...”, bracht April uit.

Kurt beperkte zich tot het schudden van zijn hoofd, tot hij uitbracht: “En wat was er met Bug dan?”

Rollins keek zijn beide detectives nijdig over tafel aan. Het was een zwaarlijvige zwarte man van dik in de vijftig met een volledig kaal hoofd, hetgeen weer werd gecompenseerd door een volle en licht grijzende snor, alsof de man een dode muis op zijn onderlip had geplakt. “Jullie verdachte is van alles, maar in ieder geval niet de dader van de moord op onze taxidermist, dat is wel zeker. De aangetroffen vingerafdrukken op het moordwapen dat we in een vuilnisbak in de omgeving hebben gevonden, behoorden namelijk niet toe aan jullie voormalige verdachte, Bibi Karlsson...”

“Bug”, vulde Kurt aan.

“Bug”, beaamde Rollins.

“Bug”, voegde ook April toe, “maar waarom ging ze dan voor ons op de loop?”

Rollins keek zijn beide detectives aan en masseerde eerst langzaam zijn slapen voor hij vervolgde, “het heeft er alle schijn van dat Bibi Karlsson iets te maken had met dat akkefietje in die nertsenfokkerij, in upstate New York.”

“Nertsenfokkerij?”, bouwde Kurt zijn leidinggevende na, maar April hief een vingertje en zei: “Wacht, daar weet ik iets van. Werden daar niet meer dan tienduizend nertsen bevrijd uit hun gevangenschap?”

Rollins schoot overeind in zijn stoel: “Dèrtigduizend, ja. En het is maar wat je bevrijd noemt! Daar denken de inwoners van het buurdorpje, dat sindsdien gebukt gaat onder een oudtestamentische plaag van vraatzuchtige roofdieren, vast anders over!”

“Om nog niet te praten over de nertsenhouder zelf”, voegde Kurt toe.

“Inderdaad, ja”, beaamde Rollins bozig, “en dan heb ik het nog stèeds niet gehad over de hoofdcommissaris, de over iedereen uitbrullende bas van het koor klagers. Goede genade, die heeft nog net niet mijn kop mijn lijf ingeslagen om hem er door mijn kont weer uit te trekken.”

“Hoezo”, vroeg April oprecht verbaasd.

Rollins boog zich geïrriteerd over zijn tafel: “Moet ik het voor je uitspellen? Karlsson, zegt dat je niets? Senator Karlsson? De machtigste man van deze staat? Eén van de kopstukken van de rechtervleugel van de Republikeinse partij? En niet onbelangrijk: de man die momenteel tranen met tuiten huilt boven het vers gedolven graf van zijn lieve onschuldige dochter?”

Kurt kreunde en het bleef even stil, voor April zachtjes weet uit te brengen, “Nu snap ik het... en de hoofdcommissaris heeft natuurlijk een uitbrander van hem gehad...”

“Dat lijkt me een groteske understatement”, leek Rollins zich steeds meer op te winden, “Maar inderdaad ja. Om die vervolgens aan mij door te geven, dat zul je begrijpen, Jezus, alsof we het over de fucking Olympische vlam hebben. Hoe mijn stompzinnige detectives het in godsnaam in hun hoofd hielden om dat arme meisje de dood in te jagen...”

“Hoho”, zei Kurt afwerend met geheven handen, “dat wisten wij ook niet!”

“Als je even wat meer research naar meisje Bug had gedaan wel”, brulde Rollins in een plotselinge woedeaanval, “dan had je wel geweten in welke porseleinkast je wilde gaan rond razen!”

Kurt en April bleven stil en bogen hun hoofd. Daar had hun baas een punt.

“En door al die toestanden zit ik tot mijn nek in de shit”, brulde Rollins, de boodschap met een vinnig handgebaar ter hoogte van zijn adamsappel verduidelijkend, “en hebben we op de koop toe nog steeds een onopgeloste moord.”

Kurt opperde voorzichtig, “Daar kunnen wij natuurlijk weer mee bezig gaan...”

“Dat is je geraden, ja”, brulde Rollins nog steeds, alsof dit zijn normale conversatietoon geworden was, “en je kunt maar beter zorgen hem op te lossen ook, anders geef je mij een uitstekende reden jullie te enen male op straat te gooien!”

April keek Kurt met grote ogen van schrik aan.

“Is dat duidelijk?”, brulde Rollins.

Kurt slikte en knikte; “Ja, meneer”. Het was duidelijk, ze namen de Olympische vlam van Rollins over en ze konden maar beter zorgen hem niet te laten doven.

Toen Dennis Quinn het politielint omhoog duwde om er vervolgens onderdoor te glippen, bedacht hij dat hij een strafbaar feit aan het plegen was: het wederrechtelijk betreden van een crime scene, of zoiets. Hij kon alleen maar hopen dat er geen ijverige diender in de buurt was om hem op te pakken, want hij zat niet op een arrestatie te wachten. Dat wil zeggen, niet hiervoor. Haastig schoot hij de schaduwen in van de steeg naast het pand. Tegen de muur hield hij even stil om uit te blazen: hier was hij in ieder geval niet meer te zien vanaf de straat. Niet dat er ook maar een levende ziel zich in de nabijheid leek te bevinden. Dat was ook niet gek: in dit diepnachtelijke uur sliep je als normale burger. En als je al wakker was hoorde je al helemaal niet rond te hangen rond het oude versleten en winkeltje van de dito taxidermist, die daar in zijn eigen werkplaats op gruwelijke wijze om het leven was gebracht. Door hem, overigens, maar dat was een detail waar hij even niet aan wilde denken.

Dennis zag geen hand voor ogen, toen hij zich dieper in de steeg bewoog. Met zijn schoen raakte hij hard een vuilnisbak, waardoor het deksel met hels lawaai op de kale stenen kletterde. Hij

verstijfde en bleef enkele seconden roerloos staan, maar er leek niemand te zijn gealarmeerd; er sloeg zelfs geen enkele hond aan. Dennis zette zich weer in beweging en merkte dat hij zweette. Hij was blij toen hij de vorm van de deur kon onderscheiden waarnaar hij op zoek was. Hij diepte uit het morsige tasje dat hij bij zich droeg een breekijzer op en zette die in de spleet tussen de deur en het kozijn. Hij zuchtte en bedacht zich dat Kurt of April vast über-handige lopers gebruikt zouden hebben en in twee seconden de deur geruisloos geopend hadden. Maar helaas was zijn werkelijkheid wat minder prozaïsch en was wat bruto handwerk de enige optie. Hij zette kracht, maar de deur gaf zich niet zomaar gewonnen. Dennis probeerde nog harder te trekken, maar nog steeds gebeurde er niets. Hijgend en gefrustreerd liet hij het breekijzer los. Dat zou toch ook wat zijn, dat deze oude vervelozende deur hem te machtig was, bedacht hij zich woedend. Nogmaals plaatste hij langs de deurrand en deed een ultieme poging. Muurvast, tot, net voor hij wilde opgeven, het hout opeens prijs gaf. Met een gekraak alsof een bres was geslagen in de poorten van Troje, vloog de deur open. Dennis verloor zijn evenwicht en viel zijwaarts op de grond en het breekijzer sloeg op het plaveisel.

“Godverdomme”, vloekte hij. Inmiddels moest hij wel voldoende lawaai gemaakt hebben om de hele buurt te wekken. Hij bleef enige momenten hijgend liggen, maar nog steeds gebeurde er absoluut niets. Het leek wel alsof hij zich in een spookstad bevond. Misschien waren alle inwoners wel ontvoerd door buitenaardse wezens of zo. Of misschien had de Rapture, de wegvoering, wel plaatsgevonden vannacht; het einde der tijden waar de Christen-fundamentalisten altijd hun mond over vol hadden. Dat zou verklaren waarom hij hier nog was, want in het rijk Gods was er natuurlijk geen plaats voor zondaars als hij.

Hij krabbelde weer overeind en stapte enigszins onvast de werkplaats binnen. Hij herkende de geur van de vorige keer, maar er was een accent bij gekomen in het aroma: iets weeïgs en metaalachtigs. Dennis greep in een broekzak en haalde er de zaklamp uit die hij buiten niet had durven te gebruiken. De lichtstraal schoot door de ruimte en bleef rusten op het half afgeronde paardenhoofd op de werkbank. Daarnaast was een donkere vlek zichtbaar, alsof er verf was geknoeid. Maar hij wist wel beter...

Dennis kreunde toen de beelden van die noodlottige nacht weer voor zijn geestesoog verschenen. Toen hij het mes uit het verse lijk van Stone had getrokken, was hij min of meer in paniek geraakt. Hij overzag opeens de consequenties van zijn daad en besepte dat hij zijn sporen moest wissen. Uit het niets was hij op het onzalige en noodlottige idee gekomen de moord er te laten uitzien als een ideologische daad van een fanaticus. In een koortsachtige dwaling besloot hij het hoofd van de taxidermist net zo te bewerken als het paardenhoofd, bij wijze van morbide boodschap van een krankzinnige dierenactivist. En alsof hij zelf een soort Dexter was, die koel deed wat er moest gebeuren, regel nummer één indachtig: ‘Don’t get caught’. Ach, die levendige fantasie ook van hem...

Helaas was ook nu weer de werkelijkheid weerbarstiger dan de schijnwereld van de televisie. Dennis kreunde toen hij eraan dacht hoe lang het had geduurd voor hij het hoofd van de taxidermist van de romp had weten te scheiden. Kokhalzend, hevig zwetend en in absolute afschuw voor het karwei dat hij was begonnen, had hij eindeloos lopen zagen, alsof de

taxidermist ook na zijn dood koppig tegenstribbelde. Het onhandige gehannes om met zijn veel te iele vleesmes door de ruggengraat te komen, deed Dennis denken aan toen hij ooit, jaren geleden, met een botermesje een medium-rare steak had moeten aansnijden. Verbitterd had hij bedacht dat Dexter wel veel beter gereedschap zou gebruiken als hij zijn slachtoffers in stukken hakte voor hij ze in de Golfstroom liet verdwijnen. En hij was natuurlijk een veel betere moordenaar dan hij. Toen het eindelijk was gelukt het hoofd los te krijgen, was Dennis min of meer in een soort shocktoestand beland. Wat er daarna nog gebeurde, was niet meer dan een waas voor hem: hoe hij het hoofd op de werkbank had gezet, de tong had uitgesneden en woedend op de ogen had lopen inhakken en hoe hij ten slotte, wankelend op zijn benen, zich uit de voeten had gemaakt. Hij herinnerde zich alleen nog dat hij pas honderd meter verderop had beseft dat hij nog steeds met het bebloede mes in zijn handen liep, als de psycho-killer in een slechte horror-film. Hij had het ding in de eerste afvalbak gedumpt die hij tegen kwam en het in de uitgestorven straat op een lopen gezet.

Het was inmiddels al vier volle dagen later, maar toch vroeg Dennis zich niet voor het eerst af of het wel zo'n goed idee was terug te keren naar deze plek. Alleen de herinneringen al maakten hem misselijk en het besef dat hij deze gruweldaad had gepleegd, vervulde hem afschuw. Maar natuurlijk was dat ook de reden van zijn komst.

Hij vermande zich en liet zijn blik weer rusten op het paardenhoofd. Zonder nog te dralen pakte hij het van de werkbank. Het was veel zwaarder dan hij dacht. Onhandig propte hij het in zijn tas, die eigenlijk iets te klein bleek te zijn. Hierna stapte hij weer richting de nog halfopen deur en knipte de zaklamp uit. Hij keek niet meer achterom toen hij naar buiten stapte en de geforceerde deur zo goed als het kon dicht drukte. Het breekijzer lag nog waar hij het had achtergelaten op de grond en hij pakte het op om het meteen een paar meter verderop tussen wat woekerend onkruid te gooien. Hij moest het de detectives natuurlijk ook niet te makkelijk maken. Toen draaide hij zich om en begon de steeg uit te lopen, de tas met het paardenhoofd bungelend op zijn rug. Hij beseftte dat hij zich ten minste enigszins tevreden kon voelen. Hij had gedaan wat hij moest doen en de knarsende wielen van een onbarmhartig mechanisme in werking gezet.

Detectives Kurt Jones en April Guarnetti stonden peinzend te staren naar de lege plek op de werkbank van de taxidermist, de plek waar eerder een paardenhoofd gestaan had.

“Zonde dat die weg is. Ik weet zeker dat die toch mooi gestaan had boven mijn open haard”, zei Kurt peinzend.

April staaarde hem verbijsterd aan en sloeg hem op zijn arm, “Hou toch op zeg, hoe kun je dat nou zeggen?”

“Ik meen het”, zei Kurt met een kwajongensgrijns, ”jij zou het ook weten te waarderen, vanuit je positie liggend op mijn comfortabele berenvelletje...”

“Kurt!”, zei April op hoge toon, die iets meer verried dan alleen maar afschuw. ... naakt!”, voegde Kurt toe.

April sloeg hem weer op zijn arm. "Detective Jones. Als je toespelingen maakt op een herhaling van die ene door drank bezwangerde nacht, waarin ik in een moment van zwakte ben meegelokt naar dat hol wat jij je huis noemt, dan heb je het mis!"

Kurt lachte schalks, "O ja? Daar dacht je toen heel anders over!"

April liet haar meest minachtende blik op hem los, "Alsjeblijft! Even serieus! We zitten diep in de problemen hier. Als we deze zaak niet oplossen, kunnen we het wel schudden bij Rollins. En die zaak wordt steeds meer bizar: welke idioot steelt nou een opgezette paardenkop op een crime scene?"

"Paardenhoofd", verbeterde Kurt haar.

"Kurt", zei April op vlakke toon, als de moeder die het ook niet meer weet met haar kind.

Kurt hief bezwerend zijn handen, "Oké, oké, koest maar. Maar goed: de moordenaar natuurlijk. Hij kwam nog even terug voor zijn trofee."

"Maar dan ben je toch gestóórd?"

"Natuurlijk, heb ik iets anders gezegd dan? Maar je hebt toch ook gezien hoe hij Stone toegetakeld heeft?"

"Daar neem je toch het risico niet voor! Wil hij gepakt worden of zo?"

Kurt schudde nadenkend het hoofd, "Tja, dat weet ik ook niet. Zo'n daad zou passen in het profiel van een arrogante seriemoordenaar die een spelletje met de politie wil spelen, maar niet bij zo'n amateur als waar we nu mee te maken hebben. Heb je gezien hoe lomp die deur opengebrouwen is?"

April volgde nadenkend zijn wijzende vinger.

"Maar met wie hebben we dan te maken hier?", vroeg ze wanhopig.

Kurt hief zijn handen in een machteloos gebaar.

Precies op dat moment verscheen een forensisch expert in de deuropening: "Ik heb iets gevonden", zei hij.

Kurt en April volgden de in een witte overall geklede man naar buiten, waar hij bleef staan voor wat schamel struikgewas.

"Hier", zei hij overbodig.

"Wat...?", vroeg April verbaasd, maar ze slikte de rest van de vraag in toen haar blik bleef hangen op het mat glanzende voorwerp dat half verscholen lag onder de bladeren.

"Wel heb ik ooit", bromde Kurt, neerknielend, "een breekijzer, een gloednieuwe ook nog eens ..."

Hij bestudeerde het voorwerp enige tijd grondig voor hij opgewonden zei: "April, kijk!"

April knielde naast hem neer, hetgeen nog geen makkelijke handeling was op de pumps die zij aanhad. Ze volgde de wijzende vinger van haar kompaan en zag het toen ook.

"Jackpot!", zei ze met een stem waarin triomf in doorklonk.

Dennis zat roerloos op de bank in zijn woonkamer en staaarde roerloos naar het paardenhoofd, dat hij had neergezet op de salontafel. Hij meende in het hoofd van het paard een verwijtende blik te herkennen, maar dat moest een illusie zijn: het beest had niet eens ogen in de lege oogkassen.

Hij wist niet hoe lang hij al hier zat. Het konden uren zijn, maar ook minuten. Het leek wel alsof Dennis zich zelfs had weten los te maken van de tijd. Alsof het de laatste stap was in het proces dat hij die dag had doorlopen.

En dat proces was ermee begonnen dat hij, na weer een doorwaakte nacht die was gevuld met koortsachtige nachtmerries, 's ochtends was opgestaan om datgene te doen wat al de hele nacht ergens achter door zijn hoofd gespookt had: het vernietigen van het manuscript van zijn boek. Het boek dat de nederlaag van het mislukte epos over de Bender Dynastie had moeten doen vergeten. Het boek dat hem terug had moeten brengen in de voorhoede van succesvolle Amerikaanse schrijvers. Het boek dat, toen hij het die nacht nog eens vluchtig had doorgenomen, halfnaakt gebogen voor het blauwige scherm van zijn pc, niet meer dan een slechte grap bleek te zijn. Grazend van de voortschuivende zinnen op zijn beeldscherm was het besef onontkoombaar bij hem binnen gedrongen dat hij gefaald had. Het was alsof de schellen van zijn ogen warengewallen en nu pas in staat was zijn werk op waarde te schatten. Het was gewoon niet goed genoeg. En nu hij ook voorgoed niet in staat was de sleutelscene in het boek te schrijven -de moord op een onschuldige oude man- was zijn hele manuscript waardeloos.

En daarom had hij die ochtend de harde schijf uit zijn pc gehaald, die op zijn balkon gedrenkt in een ijzeren champagne-empertje gevuld met lampolie en verbrand. Een herhaling van zijn eerdere daad van destructie, dat nu echter het definitieve einde van zijn schrijverschap betekende. Natuurlijk zou Dennis theoretisch gewoon weer kunnen beginnen aan een nieuw boek, maar er speelde meer mee. Hij gunde zich dat zelf niet meer. Hij voelde zich schuldig, schuldig aan de brute moord op een oude weerloze man. Schuldig aan plaatsen van zijn eigen onnozele schrijversambities boven de waarde van een menselijk leven. En schuldig aan het verprutsen van zijn eigen leven. En daarom wilde hij dat hij gestraft werd. Hij wilde boeten voor de moord die hij gepleegd had.

En dat was natuurlijk precies de reden voor zijn doldrieste actie om terug te gaan naar de plaats delict: om hier het bewijs achter te laten dat zonder twijfel naar hem toe moest leiden. Het stickertje met de productcode dat nog op het gloednieuwe breekijzer zat zou de detectives ongetwijfeld naar de ijzerhandel leiden, waar hij het ding had betaald met zijn creditcard, hetgeen ze vrijwel zeker zouden kunnen traceren. Gecombineerd met de vingerafdrukken die hij overal had achtergelaten en natuurlijk het paardenhoofd in zijn woonkamer moest dat wel leiden tot een arrestatie en veroordeling.

Hij speelde de film zelfs al voor zijn ogen af. Hoe agenten Kurt Jones en Guarnetti voor zijn deur zouden verschijnen en zouden aanbellen. Misschien had Kurt nog wel tijd voor een flauwe grap en zo April nog snibbig reageren, voor hij uiteindelijk de deur zou open doen. Gekleed in slechts een ochtendjas, met warrig haar en rode ogen. Alle ingrediënten om de detectives er meteen van te overtuigen dat ze hier te doen hadden met een waarschijnlijk verwarde man die zichzelf verwaarloosde.

“NYPD Homicide. Bent u Dennis Quinn?”, zou één van hen vragen, waarschijnlijk April, de politiepenning voor het gezicht houdend.

Hij zou hakkelend een bevestigend antwoord brommen en hierna zijn armen voor zich heffen, de polsen dichtbij elkaar, bijna onhoorbaar prevelend: “ja, ik ben schuldig, arresteer me!” Kurt en April zouden elkaar veelbetekenend aankijken (‘Bingo!’), voor ze hem de boeien omdeden en begeleidden naar de klaarstaande auto. Op naar het hoofdkantoor en een onvoorwaardelijke bekentenis. Rollins zou blij zijn en Kurt en April alleen opgelucht dat ze er toch nog ongeschonden doorheen waren geroeld. Eind goed al goed.

Ja, zo zou het gaan, tenminste, als dit een plotje zou zijn in één van die vele detective-romannetjes die hij in zijn jeugd had verslonden. Maar helaas was de waarheid weerbarstiger. De dingen gingen nou eenmaal niet zoals je ze zelf zou bedenken! En dus de deurbel bleef stil, zo dood als het graf, natuurlijk. Hoe kon het ook anders? Hoe kon hij zo dwaas zijn? Nog steeds roerloos zittend op zijn bank drong het besef tot Dennis Quinn door dat hij nooit de straf zou krijgen die hij verdiende. Het zou voor altijd een onopgeloste zaak blijven, de moord op de taxidermist.

Einde

